

Αντανεκλάσεις του Νου υπερπηδά συμπεράσματα που η λογική δεν φτάνει. Είναι αυτά που αντιλαμβανόμαστε και μη για μας και των κόσμο. Λογική και μη πληροφορίες που περισυλλέγουμε από το περιβάλλον μας: DNA, κουλτούρα, κληρονομιά, τα MM ενημέρωσης..., που μας τροφοδοτούν με οπτικό γούστο και διάκριση...

Αντανεκλάσεις του Νου είναι ενέργεια που ερεθίζει και ταυτίζεται με τη φύση, σκέψη, και όραση για την αρμονία της ύπαρξης μας. Είναι πράγματα που βλέπουμε και μη, η πράγματα που μας αφυπνίζουν τη μνήμη και φέρνουν εμμονές: περιβάλλον και ζώα, άνθρωποι και πολιτική, μετακίνηση πληθυσμών, θρησκείες, γαστρονομία, γεωλογία είναι όλα αυτά που με ερεθίζουν με προβληματίζουν και γεννούν την δική μου τέχνη.

Η σημειώσεις αυτές με οδηγούν σε αυτό το διαδικτυακό πειραματικό σημειωματάριο.

Για μένα: Είμαι Ελληνοαυστραλή που ζει στην Ελλάδα: δυναμική ταυτότητα και μη προσηλωμένη. Το Νοέμβρη του 1981 ήρθα στην Ελλάδα να ανακαλύψω τη γη των γονέων και τους ανθρώπους. Μετά από αυτοκινητιστικό δυστύχημα που με καθήλωσε στο κρεβάτι πάνω από 6 μήνες, η ζωγραφική ενεργοποίησε την ύπαρξη μου. Σπούδασα στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών στην Αθήνα 1985-1990 ζωγραφική και σκηνογραφία και αποφοίτησα με ΑΡΙΣΤΑ.

Σάμος - Αθήνα

Φεύγοντας από την Αθήνα το 1996 ήταν να αναζητήσω ένα ανώτερο νόημα στην ζωή και τέχνη μου. Συντηρώντας την τέχνη σε συγκεκριμένους κύκλους δεν έχει νόημα για μένα. Στην Σάμο είμαστε διάσημη για πολλά. Τα μεγαλειώδη αρχιτεκτονικά, μηχανολογικά, γλυπτά, φιλοσοφικά, επιστημονικά και γαστρονομικά αριστουργήματα της αρχαιότητας-, και, για της νεότερες ανθρωπιστικές, πολιτικές, πολιτιστικές, περιβαλλοντικές γρουσουζιές και συμφορές.

Βιώνοντας σήμερα την Σάμο που ιχνηλατεί πίσω σε έναν γόνιμο και ιδιαίτερο πολιτισμό, το φυσικό περιβάλλον η απλότητα των χωριών και η ζεστασιά των ανθρώπων, στην εκπαίδευση που βρέθηκα τυχαία όπου ανακάλυψα και πειραματίστηκα με την Σαμιακή νεολαία είναι όλα πλούτος για μένα.

Μαρία Ν. Σεβαστάκη, 2007 καρλόβασι, Σάμος.

Ο ιστορικός τέχνης σκέφτεται με το μυαλό ενός σχολαστικού. Τυπολογίες. Πτώσεις. Ο κόσμος ο ιδωμένος από τα μάτια ενός γέροντα, που κοιτάζει επίμονα και σταθερά προς τα πίσω που σκοπεύει να βρει σκάλες των προηγούμενων, σκάλες μέσω των οποίων να αναρριχηθεί, αργά, οδυνηρά, μέσα στην εμπειρία του παρόντος. Σε ένα παρόν που θα έχει ήδη αποκρυσταλλωθεί, αφού έχει ήδη προβλεφτεί.

Από το "'The Optical Unconscious'" **Rosalind E Krauss** κεφάλαιο 2 σ.35